

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 477. Voor het tijdvak 1953-1958 wordt dit de 11e en laatste aflevering met de muziek van Thelonious Monk. Zomer '58 had de pianist-componist een engagement in de New Yorkse Five Spot, waar Riverside op 7 augustus de opnamen maakte die werden uitgebracht op de LP's ^{In Action} 'Misterioso' -waaruit vorige keer iets was te horen- en ^{Misterioso} 'In Action' die nu aan de beurt is. De Chicagoan Johnny Griffin speelde tenorsaxofoon, Ahmed Abdul-Malibas en Roy Haynes-drums. Dit stuk was in deel 475 in een studioversie te horen met John Coltrane, nu met Johnny Griffin live: "Nutty".

Thelonious Monk Quartet: Nutty (Thelonious Monk)
1/1 - 5:25 - Riverside RLP 12-279

"Nutty", van Thelonious Monk. Voor de gelegenheid maakte hij dit "Blues Five Spot".

Thelonious Monk Quartet: Blues Five Spot (Thelonious Monk)
1/2 - 8:20 - idem

"Blues Five Spot". En voor ~~de~~ ik afsluit met nog een kwartet-stuk een solo door Thelonious Monk: "Just a gigolo".

Thelonious Monk: Just a gigolo (Ceasar, Casucci)
2/2 - 2:10 - idem

"Just a gigolo" van de heer Ceasar, hit van Louis Armstrong in 1931. Tenslotte het laatst opgenomen stuk, in de versie met Sonny Rollins te horen in deel 472 van de NOS Jazzgeschiedenis. Thelonious Monk's "Misterioso".

Thelonious Monk Quartet: Misterioso (Thelonious Monk)
2/3 - 10:50 - idem

"Misterioso", het laatste stuk dat Riverside op 7 augustus 1958 opnam in The Five Spot, NYC, waar het Thelonious Monk Quartet speelde. Johnny Griffin-tenorsaxofoon, Thelonious Monk-piano, Ahmed Abdul-malik-bas, Roy Haynes-drums. Ook de volgende Monk-opnamen zouden live zijn, dat was bij het Town Hall-concert, en lang na deze: 28 februari 1959. Het duurt dus nog een hele tijd voor we daar aan toe zijn, want dit was het slot van het Thelonious Monk-hoofdstuk voor 1953-1958, de periode waar ik nu mee bezig ben. In dit tijdvak begon Monk eindelijk wat erkenning te krijgen, niet in het minst door zijn verbintenis met het merk Riverside. De ^{werkelijk} grote doorbraak van de componist en pianist, zo lang afgedaan als 'excentriek', terwijl hij met Jelly Roll

van later,

Morton en Duke Ellington toch juist een van de belangrijkste jazz-componisten was. Zoals zij met een absoluut eigen idioom, ook als Morton en Ellington ^{aan} uitzonderlijk piano-stilist. Begin jaren '60 ging de carrière van Monk echt goed, toen snoepte Columbia hem van Riverside af, maar voor zijn muziek had dat niet zo'n overweldigend gevolg. Volgende keer voor '53-58 opnieuw een groot componist die weliswaar ook wat piano speelde, maar vermaard werd als bassist: Charles Mingus. Dit was NDS Jazzgeschiedenis 477, MdR.

NA 12 30 30

0 0 0 0 0

29:44

mont. 08.02.90